

AIKAMME AVAIN

Kirjoittanut

VAKKO LEHTONEN

TAMPEREELLA 1956 - P. E. N. KANNATUSLIITTO

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1956 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa joulukuussa 2014
Jaakko Kesävuori

AIKAMME AVAIN

KIRJOITTANUT

VÄINÖ LEHTONEN

TAMPEREELLA 1956

P. E:N KANNATUSLIITTO

TAMPEREELLA 1956
TAMMER-PAINO Oy

*Kiitollisuudella K. Sille, joka toteutti,
omistan tämän kirjasein.*

Väinö Lehtonen.

SISÄLLYS:

	Sivu
I Alkusana	5
II ”Päästä meitä pahasta”	10
III Mikael ja lohikäärme	14
IV Sisäinen voittaminen	27
V Usko ja tieto	33

I

ALKUSANA

— Sinä, joka pyrit elämään aikamme tasalla, voit ehkä sanoa, miksi sota on muodostunut ihmiskunnan keskeisimmäksi ilmiöksi?

— Vaikea kysymys, mutta eiköhän se johdu uuden luonnonvoiman löydöstä; nimitetäänhän nykyaikaa atomiajaksi.

— Nykyajalla tarkoitan lähinnä parhaillaan eletävää vuosisataa, sillä sotakeskeisyys esiintyi ennennäkemättömässä laajuudessa jo v. 1914 alkaneen ns. maailmansodan aikana. Silloin ei vielä tunnettu atomiaseita, joten sotapsykoosin syyt ovat syvemmällä.

— Ensimmäisen maailmansodan syyksi mainitaan mm. kansojen elintilan puute, siirtomaakysymys ja kauppavaikeudet. Toista maailmansotaa puolustellaan mm. väestön lisääntymisestä johtuvilla elintarvikevaikeuksilla. Perussyynä lienee kuitenkin ideologinen, koska taistelevat kansat ryhmittivät vastustusten puoluepoliittisten värien mukaisesti.

— Toteat siis sotien syyt erittäin sekaviksi ja keinotekoisiksi; vähäinkin ajattelu kaataa ne nurin. Kansojen elintila esim. Euroopassa ei lisäännä valtioiden rajoja siirtämällä, koska Euroopan mannerta ei voida sodalla suurentaa ja jokaisen valtion väkiluku

on jo suuri. Siirtomaiden anastus ja kauppasota ker-
toivat ryövärikulttuurista, sellainen on rosvojen hom-
maa eikä voi sisältyä kulttuuri-ilmioihin. Elintarvike-
vaikeudet ovat keinotekoisia silloin, kun elintarvik-
keita ajetaan "liikatuotannon" vuoksi mereen tai
muuten hävitetään, kuten tiedetään tapahtuneen mm.
Amerikassa.

— Sodanpuolustajat viittaavat lisäksi välttämät-
tömään "apuharvennukseen" väestön liikalisääntymi-
sen vastapainona.

— Todellakin — ja "apuharvennuksen" puolusta-
jat nimittävät itseään lisäksi kristityiksi, joten hei-
dän pitäisi teoillaan todistaa uskonsa aitous. Heidän
velvollisuutenaan olisi — jos he eläisivät uskonsa
mukaisesti — tehdä itsemurha ja näin antaa tilaa
toisille. Tämän tapaiset puolustelut ovat epäinhimil-
lisyytensä ja epäkristillisyytensä lisäksi täysin poh-
jaa vailla, sillä kaikissa kulttuurimaissa tehdään kiih-
keää ja monipuolista propagandaa väestön lisäämisen
puolesta. Jos väestöä on lisättävä sen vuoksi, että syn-
tyy enemmän murhattavia, niin tällainen menettely
todistaa kulttuurin luisumista barbaariasteelle.

— Tuo on totta, mutta missä on pulmien avain?
Sodanpuolustajat väittävät kaiken lisäksi, että sotia
on aina käyty ja tullaan käymään. Ihmiset ovat kal-
taisiaan.

— Tuollainenkin puolustelu ontuu molemmilla ja-
loillaan, sillä vaikka sota onkin ollut kansojen mieli-
työtä niin se ei ole ennen ollut maailmanlaajuista
teknillisin välinein tapahtuvaa murhaamista, jollaista
se on tämän vuosisadan ajan ollut ja jollaisen huipis-

tumaksi se nyt atomiajan alkaessa on kehittymässä. Tosin me vielä olemme kaukana ihmisyydestä, mutta samalla asteella olemme olleet aikaisemminkin, emmekä kuitenkaan ole osanneet uneksiakaan koko ihmiskunnan joukkoteloituksesta. Nykyajan ihminen on erikoisilmiö, jossa älyn terävyys on aseistanut petomaisuuden. Sodan henki piilee sisällä sieluissa ja se etsii edellä mainittuja ulkoisia syitä itsepuolustukseeseen.

— Mutta onhan taistelu suurien aatteiden puolesta ylevää. Uskonsodat innoittivat suuria joukkoja. Ihminen tuntee itsensä suureksi, kun hänellä on mahtava aate, minkä puolesta saattaa vaikkapa kuolla.

— Puoluepoliittiset sodat ovatkin vain uskonsotien muunnoksia. Uskon- ja puoluekiihkoilijat taistelevat mielikuvitustensa luomien pilvilinnojen puolesta; kumpaisetkaan eivät ole yrittäneet käytännössä toteuttaa unelmiaan. Jos kristitty ymmärtäisi, mitä Kristus tarkoitti opeillaan, niin hän kukaties yrittäisi seurata Mestarinsa neuvoja ja silloin hän pistäisi miekkansa tuppeen — jos hänellä sellainen sattumalta olisi — eikä sotiminen tulisi kysymykseenkään. Ja jos puoluemies ymmärtäisi, mitä merkitsee käytännöllinen veljeys, ei hän kukaties nostaisi asetta veljeään vastaan. Mutta ”suureen aatteeseen” hullaantunut ei ehdi ottamaan selvää uskomustensa perustotuksista, eikä kokeilemaan niitä käytännössä. Näin ollen he eivät tule myöskään ajatelleeksi, että heidän ”suuri aatteensa” sammuu samalla hetkellä, kun he vertavuotavina kaatuvat ”kunnian kentällä” ja että heidän taistelunsa oli narrien taistelua.

— Mainitsit nykyajan ihmisen erikoisuudesta miten älyn terävyys on aseistanut petomaisuuden. Joh- tuuko tämä ehkä nopeammasta kehityksestä? Onhan tieteellisteknillinen kehitys ottanut huimaavia aske- leita, mutta syynsä lienee tälläkin.

— Jos katselemme elämää aineellisuuden näkökul- masta, emme kykene ratkaisemaan aikamme arvoi- tusta. Sen ratkaisee vain teosofinen ja kristosofinen elämänymmärrys. Ihminen ei ole vain aineellinen vaan myöskin sielullinen ja henkinen olento, jälleensyntyvä minuus. Elämä on suuri koulu, missä olemme oppi- massa ihmisyyden suurta läksyä. Elämä on täynnä pulmia, kiusauksia ja loukkuja, joiden yli emme astu kulkemalla tahdottomina sen virran mukana. Suori- tamme koululäksymme vain siten, että itsenäistym- me ja alamme kuunnella suurien jumalanpoikien ope- tuksia ja koetamme sovelluttaa niitä käytäntöön. Siinä työssä löytyy avain ajallemmekin ja siinä työssä ymmärrämme elävämme parhaillaan keskellä suurta murroskautta, jota Jeesus ennusteellisesti nimitti lopun ajaksi. Aikamme barbaarisuus selvin- nee jälleensyntymisen ja karman lakeja tutkimalla ja tilanteen ratkaisu löytyy Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan kirjallisuudessa, sillä uusi uskonto on julis- tettu keskellä pimeää aikakauttamme.

— Täytynee tutustua tilanteeseen, ettei otollinen aika livahtaisi käsistäni.

— Tutkimustesi yhteydessä on — kuten monasti on sanottu — samalla hyvä muistaa, että elämme suuren murroskauden keskellä. On aloitettu uusi ih- misrotu, jota teosofisella nimityksellä kutsutaan kuu-

denneksi juuriroduksi ja seitsemännekin juurirodun elämäntehtävä eli dharma on paljastettu. Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan opetusten valossa voimme näitä ymmärtää ja heidän antamallaan avaimilla saattamme tutkia aikamme ilmiöitä ja oppia pyhien kirjojen hämäristä vertauskuvista. Emme tee tutkimuksiamme korostaaksemme omaa nerokkuuttamme, vaan todistaaksemme itsellemme ja toisillemme, että ihmiskunnan tulevaisuus on viitoitettu näiden Opetajiemme avulla. Olemme kuulleet omin korvin heidän opettavan, joten voimme menetellä kuten apostolit alkukristillisellä ajalla ja viitata kuten hekin, kirjoitusten täyttymiseen. Miksi emme mekin näkisi ajan merkkejä ja huutaisi aikamme kristityille: ”Tutkikaa pyhiä kirjojanne todetaksenne, että taas on aika täytynyt, että asiat ja tapahtumat, joista mm. Johanneksen Ilmestyskirjassa uneksitaan, ovat nyt meidän aikanamme toteutuneet. Miksi yhä elätte sokkosilla uneksien ihmeistä, ettekä halua nähdä esim. Ilmestyskirjan vertauskuvallisuutta. Eihän esim. siellä kerrottu taivaasta laskeutuva Jerusalem saata olla fyysillinen kaupunki, vaan kertomus kuvaa jotain henkistä tapahtumaa joko ihmisen sielussa tai ihmiskunnassa. **Kun tutkimustenne avulla todistatte itsellenne aikamme erikoisuuden**, niin huomaatte samalla elämän vakavuudenkin, ja saatte voimaa jatkaaksenne tutkimuksianne. Silloin kykenette tekemään itsestänne ja elämästänne oikeat johtopäätökset ja suuntaamaan askeleenne Vuorisaarnan moraalin tielle, mikä kasvattaa teitä ihmisyydessä. Jumalat odottavat, että kasvaisitte ihmisiksi”.

II

”PÄÄSTÄ MEITÄ PAHASTA”

”Isä meidän”-rukouksen lauseen: ”Päästä meitä pahasta” ymmärretään ehkä useimmiten tarkoittavan, että Jumala päästäisi meidät kaikesta ns. pahasta, elämän vaikeuksista, kohtalon kolauksista, joita tulee osaksemme. Kohtalomme on karman lain mukaan ymmärrettynä tulos menneistä kylvöistämme, joten siis rukoilisimme Jumalaa vapauttamaan itsemme tekojemme seurauksista. Tällainen näkökanta riistää Kristuksen opetuksilta moraalisen pohjan, eikä ole sopusoinnussa hänen toisten oppiensä kanssa. Mutta tutkiessamme miten paha elämässä ilmenee, näemme sen tulevan esiin ihmisten kautta. Sodat ja vallankumoukset ovat ihmisten aikaansaannoksia, joten pahan alkusyy on ihmisen sielussa. Rukouksen pyyntö tähtää siis siihen, että Jumala vapauttaisi meidät itessämme olevan pahan vallasta. Tällaisen pyynnön hyväksyy moraalitajumme, sillä sisäisen pahuuden voima tuntuu olevan aivan liian syvällä omin voimin voitettavaksi. Rehellinen ihminen tahtois maksaa velkansa, vaikka kirkot kehoittavat-

kin heittämään ne Kristuksen kannettaviksi, mutta paha tahto... se on aivan kuin omaa olemustamme.

Kristittyjenkin pyhässä kirjassa viitataan siihen, että jotain pahaa olisi myös ihmisen ulkopuolella, näkymättömässä maailmassa. Niinpä Jeesuksen lause: "Minä olen maailman voittanut" merkinnee, että hän voitti paha kosmillisissa mittasuhteissa. Samoin Paavali kehoittaa pukemaan päällemme koko Jumalan sota-asun, jotta voisimme välttää perkeleen kavalat hyökkäykset, ja sanoo, ettei taistelumme ole sotimista verta ja lihaa vastaan, vaan valtoja ja herrauksia vastaan, pimeyden henkivaltoja vastaan taivaan avaruuksissa. Ottaessamme huomioon tämänkin pahan muodon on kuitenkin todettava, että sekin tulee elämässä esille ihmisten kautta, inspiroimalla hereille sielussamme uinuvaa pahan voimaa. — Ihminen on täten merkillinen keskus, sillä myöskin kaikki hyvä tulee esille kauttamme. Niinpä korkein hyvä, uskontojen opetukset ovat ilmoitetut suurten jumalanpoikien välityksellä, jotka suuruudestaan huolimatta ovat olleet ihmisiä, joskin ihmisinä täydellisiä.

Näiden jumalallisesti täydellisten vastakohtina esiintyy myös pahuudessa melkoisen täydellisiä ihmisiä. He ovat onnistuneet ruumiillistuttamaan nykyaikaisen militarismen, sillä edellä jo mainittujen pahan muotojen lisäksi näemme aikamme sotamahdin, mikä on fyysisen maailman todellisuus ja lisäksi nykyaajan ilmiö. Se on paisunut tieteitien ja tekniikan ansiosta maailmanlaajuiseksi ja koko ihmiskunnan olemassaolon uhkaksi. Tällaisena se ei ole esiintynyt aikaisemmin, sen esiintyminen kytkeytyy nykyaikaan,

se on atomikauden hirviö. Mutta suuruudestaan, mahtavuudestaan ja maailmanlaajuisuudestaan huolimatta se on joutunut sangen merkilliseen tilanteeseen: se seisoo kuin veitsi kurkulla. Se alkaa vähitellen aavistaa, että jos jo valmiiksi rakennettua sotakalustoa käytetään koko laajuudessaan, niin siinä on samalla militarismin kuolema: se luhistuu ihmiskunnan mukana. Se on joutunut ratkaisemattoman probleemin eteen. Tilannetta on yritetty pelastaa Kansainliitolla, nykyisellä Y. K:lla, monilla konferensseilla. . . , joissa etevät diplomaatit ovat tuumailleet vuodesta vuoteen — täysin tuloksettomasti. On ehdotettu asevarastojen vähentämisiä, on tehty ja ehdotettu solmittaviksi erilaisia liittoja, on suoritettu järjestelyjä, mutta kaikki turhaan, pulma pysyy edelleen ratkaisemattomana. Todella kummallinen tilanne! Väkivalta hallitsee yhä lisäten kasvavalla vauhdilla atomiasevarastojaan, vaikka tunnetut diplomaatit tunnustavat varastojen lisäämisen kannattamattomaksi puuhaksi, koska nykyiset varastot riittävät jo sammuttamaan maapallon elämän.

Näiden ilmiöiden vastakohtana esiintyy Suomessa ulkoisesti pieni teosofis-kristosofinen elämänymmärrys kantajoukkoineen, mistä kaikesta suuri ihmiskunta ei vielä tiedä. Mutta pienuudestaan huolimatta tämä elämänymmärrys sisältää niin syvän viisauden, että se kykenee ratkaisemaan kaikki elämän pulmat. Se ratkaisee militarisminkin pulman sangen yksinkertaisesti: on lakattava sotimasta. Mitään muuta ratkaisua sodan lopettamiseksi ei löydy.

Edellä esitetyt ilmiöt sietävät perusteellisempaa

tutkimusta, joten kysymme: voiko varjoa olla ilman valoa? Militarismin valtava paisuminen edellyttäisi suunnattoman henkisen valon läsnäoloa, jotta elämän tasapaino ei kokonaan järkkäisi. Mikä on aiheuttanut väkivallan paisumisen? Sen ryntäys fyysilliselle tasolle merkinnee, että väkivallan hengen johto on karkoitettu näkymättömistä maailmoista — ainakin suurelta osaltaan pois, että siellä on tapahtunut ratkaiseva voitto saatanasta. Jumalallinen elämänjärjestys täytynee olla lakisiteinen — pahakaan ei synny tyhjästä. — Yritämme seuraavassa tutkia erästä Ilmes-tyskirjan kuvausta nähdäksemme, mitä sen ennustusluontoisten vertauskuvien taakse kätkeytyy, jotta löytäisimme aikamme avaimen.

III

MIKAEL JA LOHIKÄÄRME

Johanneksen Ilmestyskirja kertoo mm.: ”Ja näkyi suuri merkki taivaassa: vaimo, vaetetettu auringolla ja kuu hänen jalkojensa alla, ja hänen päässään seppeleenä kaksitoista tähteä. Hän oli raskaana ja huusi synnytyskivuissaan, ja hänen oli vaikea synnyttää. Ja näkyi toinen merkki taivaassa ja katso: suuri, tulipunainen lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja sen päissä seitsemän kruunua; ja sen pyrstö pyyhkäisi pois kolmannen osan taivaan tähtiä ja heitti ne maan päälle. Ja lohikäärme seisoi synnyttämäisillään olevan vaimon edessä nieläkseen hänen lapsensa, kun hän sen synnyttäisi. Ja hän synnytti poikalapsen, joka on kaitseva kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla; ja hänen lapsensa temmattiin Jumalan tykö. . . Ja syttyi sota taivaassa: Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan, ja lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat, mutta eivät voittaneet, eikä heillä enää ollut sijaa taivaassa. Ja suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle ja hänen enkelinsä

heitettiin hänen kanssaan. Ja minä kuulin suuren äänen taivaassa sanovan: 'Nyt on tullut pelastus ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Voideltunsa valta, sillä veljiemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on heitetty ulos... Sen tähden riemuitkaa taivaat ja te, jotka niissä asutte! Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne, pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa'... Ja se (lohikäärme) asettui seisomaan meren hiekalle.

"Ja minä näin pedon nousevan merestä; sillä oli kymmenen sarvea ja seitsemän päätä... ja päihin oli kirjoitettu pilkkaavia nimiä. Ja peto... oli leopardin näköinen ja sen jalat ikäänkuin karhun ja sen kita niin kuin leijonan kita. Ja lohikäärme antoi sille voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan. Ja minä näin yhden sen päistä olevan ikäänkuin kuoliaaksi haavoitetun, mutta sen kuolinhaava parantui. Ja koko maa seurasi ihmetellen petoa. Ja he kumarsivat lohikäärmettä, koska se oli antanut sellaisen vallan pedolle... sanoen: Kuka on pedon vertainen, kuka voi sotia sitä vastaan?... ja sen valtaan annettiin kaikki sukukunnat, ja kansat ja kielet ja kansanheimot... Jos kuka vankeuteen vie, hän itse vankeuteen joutuu; jos kuka miekalla tappaa, hänet pitää miekalla tapettaman. Tässä pyhien kärsivällisyys ja usko.

"Ja minä näin toisen pedon nousevan maasta ja sillä oli kaksi sarvea niinkuin karitsan sarvet ja se puhui niinkuin lohikäärme. Ja se käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa... ja saattaa maan ja sen asukkaat kumartamaan ensimmäistä petoa, sitä jonka

kuolinhaava parani. Ja se tekee suuria ihmeitä, niin että saa tulenkin taivaasta lankeamaan maahan ihmisten nähden. Ja se villitsee maan päällä asuvaiset ihmeillä... ja yllyttää... tekemään pedon kuvan, jossa oli miekanhaava ja joka virkosi... että ketkä vain eivät kumartaneet pedon kuvaa, ne tapettaisiin, ja se saa kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat panemaan merkin oikeaan käteensä tai otsaansa, ettei kukaan muu voi ostaa eikä myydä kuin se, jolla on pedon merkki: pedon nimi tai sen nimen luku... sillä se on ihmisen luku. Ja se luku on kuusisataa kuusikymmentä kuusi”.

Kerronnan mystillisyydestä huolimatta Ilmestyskirja kuvailee tässä pahan ja hyvän ”taistelua”, Mikaelin edustaessa hyvyyden voimia ja lohikäärmeen sekä kahden pedon pahuuden voimia; näitähän nimitetäänkin saatanaksi ja perkeleeksi, syyttäjäksi. Symboliikka esittää kieltämättä ihmissielussa tapahtuvaa kamppailua, kuten J. R. Hannula selittää syvällisissä ja monipuolisissa kirjoissaan. Mutta Ilmestyskirjaa lukiessamme saamme heti sellaisenkin kuvan, että siinä kerrotaan jotain ihmiskunnan historiallisesta kehityksestä. Niinpä kuolema ja tuonela ja suuri lohikäärme heitetään lopulta tuliseen järveen, minkä jälkeen alkaa ns. tuhatvuotinen rauhan aikakausi. Pekka Ervast mainitsi eräässä kysymyskokouksessa, että historiallisella avaimella avattuna Ilmestyskirjassa kerrotaan juuriroitujen kehityksestä. Lisäksi hän opettaa kirjassaan ”Ihmisyysden uskonto”, että aikanamme on todellakin käyty näky-

mättömässä maailmassa suuri taistelu Mikaelin ja lohikäärmeen välillä ja Mikael on voittanut. Näin saa kyseessä oleva kuvailu ajankohtaisen sävyn. — Lisäksi psykologinen ja historiallinen kehitys — ihminen ja ihmiskunta — ovat suhteissa toisiinsa, sillä ihmiskunta kokonaisuudessaan toistaa suurien rotujen sarjoissa yksilön sisäistä kehitystä, joten pyhien kirjojen kuvaukset saatetaan avata useammalla avaimella niihin sisällytettyjen erilaisten asioiden vuoksi. On ymmärrettävä, että ihmiskunta saavuttaa lopullisen voiton väkivallasta vasta kaukaisessa tulevaisuudessa, kun kaikki ihmisyksilöt jo ovat sen itsensä voittaneet. Mutta toiselta puolen katsoen: miten yksilöt voivat saavuttaa voittonsa, ellei ole edelläkävijöitä, jotka viitoittavat tien voittoon? Sellaisia kosmokraattoreita esiintyykin, kun aika on kypsä, sellaisia olivat Buddha, Jeesus ja meidän ajallamme Pekka Ervast. Heidän johdollaan löydämme tien. Siksi Jeesus opetti: taivasten valtakunta on lähestynyt ja siksi Pekka Ervast avasi Vuorisaarnaan pohjautuvan tien Elämään.

— — —

Yrittäessämme avata kyseessä olevaa Ilmestyskirjan labyrinttia on meidän käytettävä avaimina samoja symboleita joille sen kuvaukset on rakennettu, silloin pääsemme oikeille jäljille. H. P. Blavatsky todistelee kaikkina aikoina käytetyn yleismaailmallisen vertauskuvakielen olemassaoloa, joten häneltä ehkä saamme avaimia. Niiden avulla ehkä ymmärrämme, miten Ilmestyskirjan kuvaukset so-

veltuvat nykyaikaan ja mitä merkitsee maan päälle heitetty lohikäärme petoineen.

Ensimmäiseksi herää kysymys, miksi pahuuden mahtia kuvataan käärmeellä? Ja lisäksi mielikuvitusmaisella lohikäärmeellä. Samalla palautamme mieleemme Jeesuksen sanat oppilailleen: "Olkaat viisaita kuin käärmeet". Niin ikään vanhassa gnostilaisessa evankeliumissa "Pistis Sophiassa" Maria kysyy Jeesukselta (sivu 293): "Minkälainen on uloin pimeys", johon Jeesus vastaa: "Uloin pimeys on suuri lohikäärme, jolla on häntänsä suussaan". Alkukristillisellä ajalla käytettiin siis käärmettä sekä pahuuden että viisauden symbolina. — Turhaan kirkot etsivät helvettiopeilleen tukea Jeesuksen kuvailemasta uloimasta pimeydestä, koska se (sekä Pistis Sophian että Ilmestyskirjan mukaan) **voi tulla maan päälle**.

Kun H. P. Blavatsky viime vuosisadan lopulla perusti teosofisen liikkeen, niin hän suunnitteli sille vertauskuvallisen sinetin. Hänellä oli ymmärrettävästi tietoa aikamme suurista tapahtumista, sillä hän mm. viittasi (P. E:n lausunnon mukaan) Suomesta tulevaan suureen henkiseen valoon. Niin ikään Pekka Ervast nimittää Blavatskyn aloittamaa teosofista liikettä ihmiskunnan erämaassa vaikuttavaksi Johannes Kastajan tapaiseksi huutavan ääneksi, mikä valmistaa tietä suuren Maailmanuskonnon syntymiselle. Näin ollen H. P. B. varmaan liitti laatimaansa sinettiin aikamme avaimia joista eräs on sinettiä ympäröivä pyrstöään nielevä käärme, ympyrän muodostava käärme.

Ympyrä on ajan paras vertauskuva, sillä ympyrää

saatamme kiertää miten kauan tahansa, tulematta koskaan päähän. Samoin maapallo tekee ympyrän akselinsa ympäri kerran vuorokaudessa ja radallaan kerran vuodessa, joten aika "kuluu" ympyröissä. Mutta ajan mukana kasvaa ihmisen viisaus, sillä kehitys on oppimista kokemuksien kautta. Siksipä ympyränmuotoinen käärme on hyvä kehityksen kuva, sillä käärmeellä on pää ja viisaus asuu kait ainakin päässä. Käärme eläimenä ei ole muita eläimiä viisaampi, mutta se on ruumiiltaan nauhamainen, joten se voidaan kääntää ympyräksi.

Sinetin sisällä on ns. Salomonin sinetti, mikä on muodostettu mustasta ja valkoisesta kolmiosta. Tämä valaisee käärmesymbolia. Mustan kolmion kärki suuntautuu alaspäin merkiten kehityksen kentällä kasvavaa alemmaa viisautta: oveluutta, pirullista älykkyyttä, juonittelutaitoa, tekopyhyyttä. . . , joiden huipennus on kaikkien sota kaikkia vastaan. — Valkoisen kolmion kärki on ylöspäin kuvaten kehityksen varsinaista tarkoitusta ja todellista saavutusta: jumalallista viisautta mikä nostaa meitä ihmisyyteen. Ihmiskehitys synnyttää näin ollen kahta lajia viisautta, joten ymmärrämme, että kun Jeesus kertoo ulkonaisesta pimeydestä ja kuvaa sitä pyrstöään nielevällä lohikäärmeellä tai kun Johannes kertoo taivaista heitetystä punaisesta lohikäärmeestä, niin näillä tarkoitetaan — viisautta kyllä, mutta — alemmaa, saatanallista viisautta. Ja kun Jeesus kehoittaa oppilaitaan olemaan viisaita kuin käärmeet, niin silloin on kyseessä jumalallinen viisaus eli teosofia, mistä mm. Paavali kertoo.

Käärmesymboliikkaan liittyy vielä merkittävä astrologinen piirre, sillä roomalaiset kuvasivat Saturnus-Kronosta pyrstöään nielevällä käärmeellä. Saturnus on eräs planeetta aurinkokunnassamme ja Kronos eli aika siihen liitettynä merkitsee Saturnus-aika: aika jota hallitsee planeetta Saturnus. Jokaista eläinradan merkkiä hallitsee astrologian mukaan joku planeetta ja Vesimiehen merkkiä hallitsevat sekä Saturnus että Uranus, kuitenkin niin, että Saturnus on hallinnut aikaisemmin yksinään, mutta viime aikoina on Uranus alkanut vaikuttaa Vesimieheissä sisästä päin. Uranuksen vaikutus näkyy pääasiallisesti vasta henkisten liikkeitten yhteydessä, joten Saturnus on suuren ihmiskunnan kannalta katsoen toistaiseksi Vesimiehen hallitsija.

Kevätpäivän tasauspiste siirtyi Kalojen merkistä Vesimieheen v. 1898 helmikuussa, joten elämme parhaillaan Vesimiehen suurkuukaudessa. (Näistä asioista voi lukea mm. Pekka Ervastin kirjasta "Ihmissyyden uskonto"). Aikaamme hallitsee siis Saturnus eli saatana, koska saatanaa käytettiin Saturnuksen toisintonimenä. Roomalaisten Saturnus-Kronokseen liittyi näin ollen ajatus: kun alkaa Vesimiehen astrologinen suurkuukausi, niin silloin hallitsee saatana. Tässä esiintyy siis peitetty aikamääritelmä, sama, josta Pekka Ervast kertoo sanoessaan, että nykyäänä on käyty suuri taistelu näkymättömässä maailmassa, Mikael on voittanut lohikäärmeen. On tapahtunut eräänlainen suursiivous. **Johanneksen Ilmestyskirjan kuvaus koskee siis parhaillaan elettyä aikaa.** On tapahtunut ratkaiseva voitto pahuuden mahdista

maapallon näkymättömissä maailmoissa ja pahuus on erikoisella tavalla painautunut näkyväiseen maailmaan ja ihmiskunnan elämään. Todettakoon vielä, että H. P. Blavatsky huomauttaa astraalimaailmaa nimitetyn vanhalla nimityksellä ”suureksi lohikäärmeeksi, mikä on kaaoksen viisaus.”

Kysymme ensinnäkin: mikä tuo kolmivoimainen lohikäärmeviisaus on? Saatanaa on nimitetty myöskin Jumalan nurjaksi puoleksi, joten — koska Jumala on kolminainen — saatanakin on kolminainen. Länsimainen okkultismi kertoo kolmenlaisista ns. langenneista enkeleistä, joita nimitetään saatanoinksi, ahrimaneiksi ja lusifereiksi ja tätä nähtävästi tarkoittaa Ilmestyskirjakin lohikäärmeellä ja kahdella pedolla. Mutta tämä herättää uuden kysymyksen: jos pahuuden mahti on erikoisella tavalla nyt ruumistunut, niin sen täytyy myöskin näkyä fyysisessä elämässä. Missä se siis näkyy?

Ilmestyskirjan merestä noussut seitsenpäinen peto kuvaa päivän selvästi saatanallista mahtia, yleismaailmalliseksi paisunutta militarismia. Ilmestyskirja kertoo, kuten Pekka Ervast mainitsi, juurirotujen kehityksestä, ei sen vähäisemmistä asioista; se kertoo koko ihmiskuntaa koskevista seikoista. Merestä noussut peto on monen pedon yhteissumma, missä kaikki petomaisuus on ruumistuneena, kuten sotamahdissa nykyisin on. ”∴ ja sen valtaan annettiin kaikki sukukunnat, kansat, kielet ja kansanheimot”, siis koko ihmiskunta. Lohikäärme antoi sille valtaistuimensa ja valtansa.

Edellä mainitun vertauskuvakielen peto kuvaa ro-

dullisesti katsottuna tavallaan koko viidettä juurirotua ja sen seitsemän päätä juurirodun seitsemää alarotua. Onhan totta, että militarismi on vähäisemmässä mitassa hallinnut juurirotumme kaikissa sivistyskausissa, ei vain nykyisessä, sillä onhan aina ollut sotilaita ja sotalaitoksia. Mutta militarismi ei ole koskaan ennen saavuttanut sellaista yliotetta kuin nykyisin, jolloin siitä on tullut koko ihmiskunnan olemassaolon uhka. Niinpä yksi pedon päistä olikin kuin kuoliaaksi haavoittunut ja se ”pää” on tämä nykyinen eurooppalainen kulttuuri. Alussa totesimmekin aikamme sotamahdin seisovan kuin veitsi kurkulla, siihen asemaan se on noussut — kuten Ilmestyskirjan petokin — merestä, vallanhimon merestä.

Toinen peto nousi maasta ja se edustaa Ilmestyskirjan kuvauksissa lusiferisia voimia, samoja, mitkä paratiisikertomuksessa käärmeenä kuiskailivat: koe kaikkea, hyvää ja pahaa, niin tulet viisaaksi kuin Jumala. — Mutta sellainen viisaus olikin lohikäärmeviisautta. Pedolla oli kaksi sarvea kuin karitsalla ja se puhui kuin lohikäärme. ”Ja se käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa. . . ja saattaa maan ja siinä asuvaiset kumartamaan ensimmäistä petoa, sitä, jonka kuolinhaava parani. Ja se tekee suuria ihmeitä, niin että saa tulenkin taivaasta lankeamaan maahan ihmisten nähden. Ja se villitsee maan päällä asuvaiset niillä ihmeillä. . .”

Kysymme: mikä on sellainen peto, jolla on ihmisen luku? Se on ihminen. Luku 666 merkitsee kabbalistisesti kaama-manas eli alempi äly. Peto on siis alemman ihmisällyn erikoinen tuote ja koska se on nyky-

ajan ilmiö ja nousi kuvauksen mukaan maasta, niin se on lyhyesti sanoen **materialistinen tiede ja sen rinnalla kasvanut tekniikka**. Tieteet ja tekniikka ovat pedon kaksi sarvea, viattomia kuin karitsan sarvet ainakin, sillä nehan ovat sellaisinaan ajankohtaisia kulttuuri-ilmiöitä, ei niissä ole mitään petomaisuutta. Petomaisuus näkyy vasta tieteitten ja tekniikan ryhtyessä aseistamaan sotahommaa, sillä sodan voima piilee tällä hetkellä teknillisissä välineissä. Tämä kaksisarvinen peto on osannut tehdä ihmeitä vallatessaan luonnon elementteineen hallintaansa. — Tieteet ja tekniikka ovat kasvaneet toistensa myötävaikutuksella, sillä tiede tarvitsee apunaan teknillisiä välineitä ja tekniikka vuorostaan tieteellisen tutkimuksen tuloksia. Kumpainenkin on lisäksi kytkeytynyt elimellisesti opetuselämään ja sitä tietä kasvatukseen, joten kulttuuri-ihmisen koulutus tapahtuu tämän toisen pedon merkeissä: se ”puhuu kuin lohikäärme”, lietsoen sodan henkeä.

Varsinainen lohikäärmevalta eli ahrimaaninen innoitus, mikä hallitsee edellisiä, käyttää nimeä politiikka, keskeisimmin ehkä puoluepolitiikka, sillä puolueet hallitsevat. Mutta ahrimaanisella innoituksella on muitakin muotoja. Se innoittaa materialismin muodossa: tavoittele vain omaa etuasi, luota aisti-miisi, ymmärrykseesi, niissä on menestymisesi avain; ole vehkeilevä diplomaatti, ovela politiikko, loista järjelläsi ja pyri valtaan, mahtiasemiin. Ja kirkkoja se inspiroi: pistä järkesi penkin alle, eläköön Jumalan ja helvetin pelko; mitä typerimpiin oppeihin ihmiset uskovat, sitä helpompi heitä on johtaa. Menet-

tele ovelasti, jotta rikkauden ja kurjuuden vastakohdat tulevat selvästi esille, sillä rikas pelkää köyhtyvänsä ja köyhä pelkää kuolevansa nälkään; pelko panee ihmiset toivomaan pelastusta ja pelastus on kirkkojen opeissa. Maailmanparantajille se kuiskaillee: ettekö näe maailman huonoutta, sen kurjia yhteiskunnallisia oloja? Suosikaa puolueita, mitä enemmän niitä on, sitä varmemmin niiden "ohjelmat" jäävät täyttymättä; puolueet voivat luvata mitä tahansa, sillä lupauksia ei tarvitse täyttää. Eikä niitä voikaan täyttää, sillä jos kaikkien puolueiden antamat lupaukset täytettäisiin, niin elämä muuttuisi liian järjettömäksi; pääasia on luokkavihan elvyttäminen, sillä silloin on helppo hallita. . .

Kaikkein merkillisintä nykyaikaisessa ahrimaanisessa innoituksessa on, että löytyy todella voimakkaita johtomiehiä, jotka **uskovat** opetustensa totuudellisuuteen, tunnustamatta niiden moraalista heikkoutta. Kun poliitikkoa kannustaa esim. kunnia, valta tai aineellinen etu ja hän näitä viettejään tyydyttääkseen saarnaa oppejaan samalla käsittäen, etteivät hänen opetuksensa ole aivan totuudellisia, niin hän on hämärän inspiration uhri. Mutta kun häntä eivät kannusta tällaiset persoonalliset pyyteet, vaan hän todella **uskoo** ja toteuttaa sääntöä: **oveluus on elämän peruslaki**, silloin häntä voidaan sanoa **aatteensa ruumistumaksi**.

— — —

Lohikäärmevallan vastakohtaksi on julistettu uusi uskonto teosofis-kristosofisen sanoman nimellä. Tästä maailmaa mullistavasta uudistuksesta kertoo Johan-

nes enteellisesti kuvaillessaan synnyttämäisillään olevaa, aurinkoon verhoutunutta vaimoa, jolla oli kuu jalkojensa alla. "Vaimo" on luonnollisesti tämä maa-emomme, mikä tuli verhotuksi aurinkoon silloin, kun Logos Isänä inkarnoitui ihmiskuntaan Pekka Ervas-tin 13 päivänä lokakuuta 1896 kokemassa suuressa Jordankastekokemuksessa. Silloin syntyi todella "poikalapsi" eli ihmisyyssaate täydellisessä muo-dossaan maan päälle ja aurinkovoimat valtasivat planeettamme. Keskusaurinko Siriuksesta tuli uusi luonnonvoima, mikä viritti elämän uuteen vireeseen, kuten P. E. opettaa. Silloin myöskin "kuu" eli alempi ymmärrys, väkivaltainen lohikäärme-valta tuli alistetuksi "jalkojen alle" eli henkisessä merkityksessä syrjäytetyksi, vaikka se toistaiseksi hallitsee epätoivon vimmallalla. Mutta karman johto ja valtikka on myöskin siirtynyt saata-nalta Kristuksen käteen jälleensyntymismysterioissa eli, kuten Ilmestyskirja kuvailee: "poikalapsi hal-litsee kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla". Pakana on silloin jokainen yksilö ja kansa, joka ei seuraa Kristusta ja hänen oppiaan, sillä kristinuskoo alkaa aseettomuudesta. Aseita puolustava kirkko-kristillisyyks on vähintään pakanuutta, se on Kris-tuksen opin rienaamista. Väkivalttaan nojautuva kirkko on jatkuvasti piinannut ja polttanut todelliset kristityt kerettiläisinä, mutta niiden sielut — Ilmes-tyskirjankin mukaan — odottavat uutta jälleensyn-tymää, jatkaakseen aseetonta kristillisyyttä. Niinpä maan päälle ei tullutkaan ainoastaan lohikäärme, vaan myös suuri joukko "taivaan tähtiä" eli entisten

marttyyrien sieluja; heissä on maailman pelastus. P. E:kin huomautti, että heitä on syntynyt ja yhä uusia tulee syntymään. Heitä on syntynyt etenkin Suomeen.

Edellä esitetystä selvinnee, että kertaamamme Ilmestyskirjan kohta on ennustus nykyajasta ja tahtoo varoittavasti puhua: Tulee aika, jolloin vuosimiljoonia hallinnut saatanan mahti alkaa murtua ja se aika alkaa silloin, kun astrologisesti siirrytään Vesimieheen; silloin tapahtuu suuri "taistelu taivaissa" eli näkymättömissä maailmoissa ja pahuuden mahti heitetään ratkaisevasti sieltä ulos, sen valta näkymättömissä maailmoissa jää ilman hallitusta, sillä hallitus heitetään näkyväiseen maailmaan; siellä se tekee viimeisiä ponnistuksiaan, mutta sen aika on lyhyt, sillä näkyväiseen maailmaan on tullut myöskin toinen hallitus, Isän Jumalan valta; kansat kutsutaan silloin tuomiolle valitsemaan saatanan ja Isän valtaistuimen välillä; saatanan valtakunnassa vallitsee sota, Isän valtakunnassa rauha ja hyvä tahto, kumman valitset? valinnasta riippuu ihmiskunnan tila; mitä suuremmat joukot hylkäävät sodan, sitä nopeammin saatanan valta maan päällä murtuu ja sitä vähäisemmäksi käy Saturnuksen vaikutus Vesimieheessä ja sitä voimakkaammaksi Uranuksen vaikutus siinä kasvaa; samalla kasvaa ja voimistuu Isän ja ihmisyiden valtakunta.

IV

SISÄINEN VOITTAMINEN

On ymmärrettävää, etteivät metafyyssilliset ja filosofiset näkemykset, jollaisia edellä esitimme, auta meitä muuten kuin selventämällä käsityksiämme elämästä. **Ne eivät muuta meitä ihmisinä paremmiksi.** Elämän tarkoitus kuitenkin on, että menisimme eteenpäin ihmisyydessä, että kasvaisimme moraalisesti, henkisesti. Näin ollen joudumme kysymään: mikä pelastaa ihmisen pahan vallasta? Ihminen tuntee pahuutta asuvan sielussaan, siellä on pahaa tahtoa, häijyyttä, vahingoniloa, ilkeämielisyyttä... Toinen ihminen tuntee tämän selvemmin kuin toinen ja ennemmin tai myöhemmin tietoisuus pahasta alkaa vaivata ja ihminen tuntee olonsa tukalaksi. Hänen pitäisi päästä tuosta pahasta, mutta miten?

Pekka Ervast suurena tietäjänä opettaa, että vain Kristus voi meidät pelastaa pahan vallasta ja että Kristus on tullut niin lähelle, että voimme päästä Kristuksen tuntemiseen. Mutta Kristus on Jumala meissä, eikä meillä ole valtaa Jumalan yli. Emme voi käskää Jumalaa ja sanoa: täytä minut nyt ja päästä pahasta. Tässä pulmassa voi Mikaelin voitto lohi-

käärmeestä auttaa ymmärtämään, miten pahan valta on tullut jo voitetuksi näkymättömässä maailmassa. Kristuksen valta on siis saatanan valtaa suurempi, koska saatana on voitettu. Samoin meissä itsessämme on näkymätön maailma — sielumme — ja siellähän pahan vaikutuksen tunnemme. Vaikka meillä ei olekaan valtaa Jumalan yli, niin saatanan yli meillä on valtaa: **voimme kieltäytyä sitä tottelemasta.** Voimme asettua pahaan nähden passiiviseen, kielteiseen asenteeseen. — Ilmestyskirja nimittää lohikäärmettä syyttäjäksi ja paha ilmenee meissä mm. syyttäjänä. Tämä näkyy erittäin selvänä esim. kirkollisessa inkvisitiossa, missä kerettiläisiä syytettiin ja sen jälkeen kidutettiin, poltettiin. Olemme erittäin kärkkäät syyttelemään toista, ellei hän ole meidän makumme mukainen. Joku on mielestämme liian paljon joko meidän alapuolellamme tai yläpuolellamme, emme voi sitä sietää. Uskonnollisissa, henkisissä liikkeissä, joissa Jumalan tuntemuksen pitäisi olla keskeisenä asiana, vedotaan kuin Jumalan tuomioon, jos joku vaikuttaa ”kerettiläiseltä”. Tällainen on syyttelemistä Jumalan edessä.

Kun totuudenetsijä elämänsä koettelemuksissa kysyy — ei ainoastaan sanoin, vaan polvistuen Elämän suuren pyhyiden edessä —: mikä päästää minut pahasta? niin Pekka Ervast vastaa: Jumala, joka on tosi hyvyys. Mutta Jumalan yli meillä ei ole valtaa siten, että voisimme Häntä — sanoisimmeko — pakkottaa. Saatanaa sen sijaan voimme olla tottelematta: emme tottele syyttäjää, mikä nousee omasta sielustamme. Näin taitamme kärjen pahan voimalta, joten

Mikael voittaa saatanan pienoiskoossa. Kun mietiskelemme syyttämättömyyttä, kunnes siitä tulee vakaumus, niin silloin sielumme "taivaissa" on tapahtunut taistelu lohikäärmesyyttäjää vastaan ja se on tullut — vähän kuvaannollisesti — heitetyksi maan päälle. Lohikäärme ei suinkaan ole kuollut, se elää edelleen maailmassa ja tulee luoksemme uudessa hahmossa, sillä voitto ei ole todellinen, ennen kuin syyttäjä on voitettu myöskin käytännössä. Se tulee luoksemme toisten ihmisten muodossa, he syyttävät meitä ja toisia meidän kuultemme. Syyttävä henkilö voi olla henkisesti valistunut, hänessä voi elää totuudenetsijän henki, mutta hän ei ole voittanut oman sielunsa syyttäjää. Siksi hän näkee toisissa kaikenlaisia vikoja ja aivan totuuden nimessä väittää, ettei tuo tai tuo henkilö elä Kristushengen mukaista elämää. Miten suhtaudumme häneen? Syyttämekö vuorostamme häntä jonkinlaiseksi luopioksi? — Jos niin teemme, silloin lankeamme hänen tasalleen. Katselemme häntä väärästä näkökulmasta, sillä ihminen on sisäisesti Jumalan poika, hän ei ole syvimmältään paha, ainakin parhaimpina hetkinään hän tietää olevansa rakastava olento. Totuudenetsijänä hän on etsinyt Jumalaa ja Jumala on rakkaus ja hän kukaties kaipaa rakkautta toisilta ihmisiltä, koska hän uskoo heidän olevan pitemmällä Jumalan tuntemuksessa. — On tullut melkein pä tavaksi huomautella, ettei kenelläkään ole oikeutta vaatia rakkautta toisilta. Mikäpä olisikaan sen todempaa. Mutta toiselta puolen: jos näin sanomme, silloin vain toteamme oman rakkauttomuutemme, koska puhumme oikeudesta. Missä

on rakkautta, siellä ei vedota oikeuteen. Siksipä Jeesus sanoikin: siitä teidät tunnetaan minun oppilaikseni, että teillä on keskuudessanne rakkaus. Emme voi lymytä oikeuden turviin, sillä esittäessämme Kristuksen ja rakkauden oppia annamme toisille tilaisuuden arvostella itseämme ja odottaa rakkautta meiltä. — Kun siis joku tulee luoksemme syyttäen, niin miten meidän tulisi häneen suhtautua? P. E. opettaa: auta toista siinä heikkoudessa, mikä on itsessäsi. Kyseisessä tapauksessa tulee oman sielumme syyttäjähenki luoksemme toisen ihmisen hahmossa, se sama, minkä sisäisessä mietiskelyssä luulimme voittaneemme. Se syyttää meitä nyt toisen ihmisen suulla Kristusvastaisesta elämästä, rakkaudettomuudesta, joten nyt kysytään: osaatko rakastaa? Syyttäjä kaipaa rakkautta, ei hän muuten meitä syyttäisi rakkaudettomuudesta. Emme auta häntä kovilla sanoilla, sillä tavoin vaan kovetamme sekä häntä että itseämme, koska itse tulemme autetuksi vain toista auttamalla. Vain rakkaus auttaa häntä ja samalla vahvistaa rakkautta itsessämme.

Mutta sieluissamme asuu myöskin nuo kaksi petoa, joista ensimmäinen on väkivallan henki. Se käskee tekemään väkivaltaa toisia kohtaan, pakottaa toisia meidän kuuliaisuuteemme ja alamaisuuteemme. Kirkoissa sai väkivalta muodon inkvisition hirmuvaltana ja yhteiskunnissa mm. pakollisena asevelvollisuutena. Tällaisina muotoina se vainoaa meitä ulkopuoleltamme, mutta ulkopuolellamme olevaan maailmaan se tulee ihmisten sieluissa asuvan väkivallan hengen kautta. Kun siis meissä herää halu

pakottaa toista ihmistä, niin saatamme kieltäytyä tottelemasta tuota sisäistä ääntämme ja siinä kieltäytymisessä on voittomme. Emme muulla tavoin voita väkivallan henkeä kuin kieltäytymällä sitä tottelemasta. Ilmestyskirja sanookin varoittavasti: "Jos kuka vankeuteen vie, hän itse vankeuteen joutuu; jos kuka miekalla tappaa, hänet pitää miekalla tappettaman".

Toinen peto on ottanut yhteiskunnissa muodot: tieteellinen valistus ja teknillinen taitavuus, jotka kummatkin ovat tekemisissä älykkyyden kanssa, sillä äly tekee meistä ihmisiä sanan nykyaikaisessa merkityksessä. Älyn talentilla teemme "ihmeitä". Niinpä Ilmestyskirja kuvaileekin, miten toinen peto tekee ihmeitä ja saa aikaan, että kaikki panevat pedon merkin oikeaan käteensä tai otsaansa, elleivät he sitä tekisi, heidät tapettaisiin. Oikea käsi kuvaa tekoa ja otsa älykkyyttä. On kysymys oikeasta ja väärästä **uhritavasta**. Ken ei uhraa kättensä työn tuloksia tai älykkyytensä aikaansaannoksia väkivallan hengelle, siis sodalle, hänellä ei ole elämisen oikeutta. Oikean uhritavan valinta onkin vaikea kysymys yhteiskunnissamme, sillä militarismin yliote on suuri, olemme pakotetut ainakin välillisesti uhraamaan sille jotain itsestämme, ellei muulla tavalla, niin verojen muodossa. Mutta niin paljon meillä on valtaa tämän toisenkin pedon yli, että muuttamalla oman sielullisen uhriasenteemme lopetamme kaiken **vapaaehtoisen** uhrautumisen sodan alttarille.

Valtamme lohikäärmeen ja näiden kahden pedon yli on siis laadultaan passiivista: kieltäytyminen tot-

telemasta syyttäjää, väkivallan henkeä ja kieltäytyminen niille uhrautumasta. Näin avaamme ja puhdistamme sieluamme Kristuksen Temppeleksi, näin saatanan eli Saturnuksen valta asteettain vähenee ja Kristuksen eli Uranuksen valta vastaavasti kasvaa. Itsessämme tapahtuu silloin sama prosessi kuin suuressa kosmoksessakin tapahtuu, sillä ihmiskunnan nykyisessä ajankohdassa, Vesimieskaudessa Uranuksen vaikutus kasvaa sitä mukaa, kun ihmiset yksilöinä antavat Kristuksen hallita. Näin tehden seuraamme aikaamme ja päästämme kosmoksesta tulleen uuden luonnonvoiman vaikuttamaan maailmassa. Tulemme verhotuiksi henkisillä aurinkovoimilla kuten Johanneksen näkemä, synnyttämäisillään oleva vaimo ja kuu eli lohikäärmevalta — tuo älyn lainavalo, mikä luonteensa vuoksi tahtoo palvella itsekkyyttä — tulee alistetuksi jalkojen alle.

V

USKO JA TIETO

Aikamme huomattavimpia ilmiöitä on käytännöllistyminen. Vallitseva eurooppalais-amerikkalainen sivistys on ottanut tässä suhteessa todellisia jättäläisaskeleita ja on tullut melkein pä tavaksi suhtautua halveksivasti kaikkeen epäkäytännöllisyyteen. Mutta toiselta puolen tämä äärimmilleen käytännöllistynyt kulttuuri osoittautuu kerrassaan epäkäytännölliseksi siinä, että yhä totaalisemmaksi muuttuneiden sotien avulla tuhotaan kansojen hyvinvointi. Sotakin on ”käytännöllistynyt” aivan huimaavasti, joten sen tuhovoima alkaa ylittää mielikuvituksen lennon. Käytännöllistyminen on siis tapahtunut aivan väärään suuntaan.

Kun katselemme kulttuurien syntyä teosofian valossa, on sanottava, että sivistykset syntyvät uskontojen vanavedessä. Esiintyy viisas opettaja, joka esittää elämän syvää moraalialia sellaisessa muodossa, että ihmisryhmä, jolle opetus on tarkoitettu, kykenee sitä sulattamaan. Näin syntyy uskonto. Sen seurauksena alkavat laajemmat ihmisryhmät muodostaa kulttuuria, missä enemmän tai vähemmän onnistuneesti yri-

tetään sovelluttaa käytäntöön uskonnon antamia opetuksia. Näin on muodostunut kristillinenkin kulttuuri, mikäli sitä sen täydellisen epäonnistumisen vuoksi voidaan ollenkaan nimittää kristilliseksi. — Koska koko länsimainen kulttuuri on käytännöllistynyt väärällä tavalla, niin se viittaa siihen, että itse kristinuskossa on tapahtunut sama ilmiö. Kristinuskossa on nähtävästi perusvoimana käytännöllisyys, mutta perusvoima lienee luisunut kirkkojen käsissä alkuperäisiltä raiteiltaan ja näin antanut leimansa koko sivistyselämälle.

Alkuperäisestä kristillisestä käytännöllisyydestä saamme oikean kuvan tutkiessamme uskonnon syntyä. Evankeliumit kertovat Jeesuksen kulkeneen ympäri silloisia asuma-alueita, puhuneen taivasten valtakunnan elämästä ja saaneen itselleen seuraajia, oppilaita. Hän ei kehoittanut oppilaitaan valmistamaan maaperää, jotta hänet voitaisiin ristiinnaulita, vaan hän opetti sekä vertauksilla että niillä siveellisillä neuvoilla, joita Vuorisaarna esittää. Kun Mestari neuvoi: älä vanho, älä vastusta pahaa, rakasta vihollisiasikin..., niin oppilaat yrittivät toteuttaa näitä ohjeita käytännössä, omassa elämässään. Tällaista oli alkuperäinen kristillinen käytännöllisyys.

Saamme historioista lukea, miten kristittyjen elämä kävi ajan ollen yhä tukalammaksi heihin kohdistuneitten vainojen vuoksi. Vainojen syyksi mainitaan kristillisyyttä. Tämä on totta, mutta samalla harhaanjohtavaa, ellei selitetä, mitkä seikat kristillisyydessä olivat vainojen aiheuttajat. Vainot johtuivat siitä, että Kristuksen oppilaat toteuttivat Mestarinsa ope-

tuksia. Niinpä neuvot: älä vanho ja älä vastusta pahaa merkitsivät käytännöllistyneinä, etteivät kristityt tehneet lippuvaloja eivätkä menneet sotaan. Näistä syistä heitä vainottiin, kuten vainotaan tänä päivänä jokaista, joka Kristuksen opetuksia noudattaen kieltäytyy sotimasta.

Vaikeuksien jatkuessa sai eräs valtaanpyrkivä kristillinen lahkokunta yliohteen toisista suuntauksista ja alkoi muodostua kirkoksi. Valtansa pönkitämiseksi sen onnistui tuhota gnostilaisuus, joten alkukristillinen tietous hävisi. Liitto valtion kanssa, jälleensyntymisopin kiroaminen ja monet muut seikat antoivat tilaisuuden kadotusopin ja veripelastusopin syntyyn. Kristillisuus luisui yhä enemmän pois alkuperäisiltä raiteiltaan, taikausko valtasi itselleen alueita ja samalla koko kristillisuus muodostui yhä helpommaksi puuhaksi. Niinpä kaste, minkä toimitaminen siirtyi Johannes Kastajalta kristityille, koska Kristuskin tuli kastetuksi, muuttui ajan ollen aikuisten kastamisesta lapsikasteeksi. Olihan liian vaikeata tehdä käännyttäisiä ja sillä tavoin lisätä kristittyjen lukumäärää, vaikeata ja tarpeetontakin, koska kristillisuus oli muodostumassa pelastuspuuhaksi ikuisesta kadotuksesta. Helpompaa oli kastaa lapsi jo mahdollisimman nuorena ja näin lisätä ”pelastettujen” eli kirkkoon lukeutuvien lukumäärää.

Jos kaste olisi muuttanut ihmisen paremmaksi ja tehnyt hänet kelvollisemmaksi perimään taivasten valtakunnan kansalaisoikeudet, niin elämä olisi silloin ollut näin yksiviivaista, eikä siihen olisi mitään lisättävää. Mutta käytäntö kertoi toista. Kun lapsi kasvoi

aikuiseksi, niin hänessä heräsivät samat huonot ja hyvät ominaisuudet kuin kastamattomissakin, joten kasteesta ei ollut mitään hyötyä eikä apua. Näin ollen täytyi keksiä uusia keinoja aikuisten pelastukseksi. Sellaisiksi muodostuivat kaikenlaiset seremoniat ja kirkonmenot, mutta keskeiseksi muodostui ehtoollisen sakramentti. Uskottiin, että kun leipä ja viini käsiteltiin määrätyllä tavalla, niin ne muuttuivat Kristuksen ruumiiksi ja vereksi. Tieteet olivat noina aikoina aivan olemattomia, joten ei voitu kemiallisen analyysin avulla todeta, muuttuiko leipä ja viini todellakin lihaksi ja vereksi. Muuntumisprosessi oli uskottava ja jos joku uskalsi epäillä, hänet talutettiin roviolle.

Käytäntö todisti kuitenkin, ettei leivän ja viinin nauttiminen muuttanut kristittyä paremmaksi. Hän lähestyi elämänsä ehtoota ja kuolemaa muiden ihmisten kaltaisena, joten oli jälleen keksittävä uusia keinoja. Sellaisiksi muodostuivat viimeinen voitelu ja hautajaisseremoniat — ehkä näistä on apua, ajateltiin, koska muut keinot osoittautuivat tehottomiksi.

Näin helpoksi muodostui kristinusko, erittäin ”käytännölliseksi” ja ”mukavaksi”. Alkuperäinen käytännöllisyys oli Kristuksen opetusten toteuttamisessa, mutta kirkkojen käsissä siitä käytännöllisyydestä tuli käytännön irvikuva. Kieroon mennyt käytännöllisyys onkin lyönyt leimansa koko länsimaiseen sivistykseen, mikä on huipentunut kaikkien sodaksi kaikkia vastaan. Pelastus on Vuorisaarnan opin mukaisessa elämässä ja Vuorisaarna kehoittaa luopumaan väkivallasta, mikä uhkaa niellä ihmiskunnan.

Elämän tahto on, että uskonnon moraaali on **käytännöllistettävä** siten, että kansat ja niiden yksilöt sitä **toteuttavat**. Elämässä on nyt sensuuntainen viritys, on luovuttava sodasta, väkivallasta — vaikka tämä voimavaikutus onkin saanut edellä mainitun irvikuvallisen ”käytännöllistymis”-muodon.

Uskontoon sisältyy myöskin järki, sillä moraalin käytännöllistyttäminen vaatii järjen apua. Edellisessä luvussa jo totesimme, miten paha tulee luoksemme myös ulkoisen maailman taholta kolmivoimaisena lohikäärmeviisautena, mihin on suhtauduttava passiivisesti, sillä aktiivinen suhtautuminen johtaa pahuuden voiman lisääntymiseen, koska taistelu pahaan vastaan on samalla uuden pahan tekemistä. Lohikäärmeviisaus on voitettavissa tunkeutumalla sen olemukseen järjen tietä ja näkemällä, miten se eroaa Kristusviisaudesta. Mutta tässä piilee pulma, sillä järjestä eli oikeammin älystä saattaa muodostua uskon tappaja, jos emme osaa erottaa korkeamman ja alemman järjen suhdetta toisiinsa. Alempi järki, äly, on taipuvainen kallistumaan lohikäärmeviisauteen ja silloin korkeamman järjen ääni voi sammua. Elämä moninaisuudessaan heittää meidät keskelle kaikenlaisten tietojen paljoutta ja siinä hullunmyllyssä on löydettävä kallio, millä voi seistä. Ulkoinen maailma ryntää sisäämme sanomalehdistön, radion ja muiden tiedoitusvälineitten avulla ja valtaa tajuntamme, joten uskonnollinen, moraalinen elämä uhkaa unohtua. Mammona tahtoo saada voiton hengestä. Vakavaltakin totuudenetsijältä kysytään uskoa ihmisyyteen, jotta tasapaino säilyisi ja hän osaisi

erottaa taivaallisen leivän aineellisesta. Ulkoisen tietouden paljous on tosin läheisemmän ajan aikaansaannos, mutta samat ilmiöt ovat kuitenkin aina vaikuttaneet, joskin menneinä aikoina heikommin. Näistä syistä heräsi kristikunnassakin käsitys, että usko on tiedon vastakohta: tieto vie kadotukseen, usko yksin pelastaa. Nykyaikana tämä pitää paikkansa entistä enemmän, kun vain ymmärrämme uskon ja tiedon oikean suhteen. Niinpä Pekka Ervast huomauttikin eräässä yksityisluontoisessa tilaisuudessa, missä allekirjoittanutkin oli mukana: "Tulee vielä aika, jolloin saatte uskoa". Se aika on nyt käsillä, nyt meiltä kysytään uskoa. Siksi yritämmekin seuraavassa tarkastella uskon ja tiedon suhdetta.

— — —

Uskon ja tiedon välinen suhde selviää ehkä paremmin, jos tarkastelemme ensin ihmiskunnan aikakautisia tiloja, joissa uskontojen valo on ollut joko sammumaisillaan tai juuri syttynyt. Uskonto on virtaus, mikä syntyy uskonelämän seurauksena silloin, kun jumalallinen lähettiläs, joka itse elää keskitettyä uskon elämää, julistaa sanomaansa. Hänen uskonsa sytyttää toisia ja niin syntyy uskonnollinen virtaus, uskonto.

"Pistis Sophia" kertoo Marian kysyneen Jeesukselta: "Minkälainen on uloin pimeys?". Jeesus vastasi: "Uloin pimeys on suuri lohikäärme, jolla on häntänsä suussaan". Maria kysyy edelleen: "Herra, tuleeko vai ei uloimman pimeyden lohikäärme tähän maailmaan?", jolloin Jeesus vastaa: "Kun auringonvalo on ulkopuolella se peittää lohikäärmeen; mutta

jos auringonvalo on maailman alapuolella, silloin lohikäärmeen luoma pimeys lepää harson tavoin auringon yllä ja pimeyden henki tulee yöllä savupilvenä maailmaan, — se merkitsee, jos aurinko vetää säteet itseensä, silloin maailma ei voi lohikäärmeen pimeyttä todellisessa muodossaan kestää; muuten se häviäisi ja tykkänään perikatoon joutuisi”.

”Pistis Sophia” ei luonnollisestikaan kerro fyysisestä auringosta eikä tavallisesta yöstä, vaan tässä kuten saman kirjan toisillakin lehdillä käsitellään henkisiä asioita. Auringonvalon kuvataan olevan joko ”maailman ulkopuolella” tai ”maailman alapuolella”, mutta fyysillinen aurinkohan on aina maan ulkopuolella, eikä saata olla maan alapuolella, muuten kuin näennäisesti, yöllä. Mutta silloinhan maan vastakkaisella puolella on päivä. Henkisen auringonvalon voimme sen sijaan — ainakin kuvaannollisesti — sanoa olevan sekä maan ulkopuolella että alapuolella, viimeksi mainitun merkityksessä maan **sisäpuolta**. Niinpä näkymätön maailmakin lokalisoituu sisältä ulospäin synkimpien tuonelatilojen sijaitessa maapallon sisällä, seesteisimpien astraalisten alueitten rajoituksessa aina kuun kiertorataan asti.

Koska siis henkinen auringonvalo on ”maailman ulkopuolella” ja peittää lohikäärmeen eli pahan mahdin näkyvistä? Silloin kun uskonto materialisoituu ja Jumala käsitetään ihmisen ulkopuolella olevaksi tyranniksi. Kristikunnan tila on tästä vertaansa vailla olevana esimerkkinä. Uskonnon rappeutuessa huomio ja harrastukset kääntyvät ulospäin aineellisten asioiden pariin, joten ulkoinen kultivoituminen

alkaa voimakkaammin kukoistaa. Tämä on luonnollinen vastavaikutus henkisyyden madaltumiselle. Rikkaus, loisto, ylellisyys monessa muodossa vetävät huomion puoleensa. On komeita säätyarvoja, mahdollisia sotilasparaateja välkkyvine koristuksineen. . . mutta samalla huutavaa kurjuutta, köyhyyttä, häntää. . . Tämän kaiken olemme nähneet kristikunnassa, kristillisissä valtioissa. Koulut, yliopistot ja kirkot muokkaavat kasvattejaan määrätyn kaavan mukaisiksi, nöyriksi tottelemaan maailman auktoriteetteja ja auliisti antautumaan — tykkien ruuaksi. Kasvatus tapahtuu kirkkojen tuella ja — kuten naivistisesti selitetään — Jumalan nimessä ja myötävaikutuksella. Mutta se Jumala on ihmisen ulkopuolella, ihmisen heikkouksilla varustettu persoonallinen olento. Kristittyjen Jumala vihastuu, kostaa, vaalii tarkoin omaa kunniaansa. Tällainen Jumala on elämän ulkopuolella, eikä vastaa sitä määritelmää, minkä apostoli antaa kuvaillessaan ”**Hänessä** me elämme, liikumme ja olemme”, ts. tahtoessaan sanoa, että Jumala on kaikkialla, siis ihmisessäkin.

Tämän suuntainen ulkoinen ”kultivoituminen” on henkisessä madaltuneisuudessa eläjän kannalta päivä, luonnollista elämää. Todellisuudessa eletään silloin pimeintä yötä, sillä uskonnon auringonvalo eli Kristusvalo on ”maailman ulkopuolella” eikä valaise sisäisesti ihmisten sieluja. Tällainen ”auringonvalo” eli ulkoinen Jumala peittää lohikäärmeen näkyvistä, kuten Pistis Sophia kuvailee, koska se jumala itse on **lohikäärme**, joka hyväksyy pahan, väkivallan, julmuuden, sodan. . . , siunaa inkvisition kidutuslaitteet

ja polttoroviot, auttaa armeijoita niiden verisissä temmellyksissä ja on mukana hurmahenkisissä uskonsodissa, kuten kristityt Jumalansa edesottamuksia lavastavat. Tällaisen Jumalan ”moraali” on ulkoista pimeyttä hallitsevan hornan hengen moraalialia, valhekristuksen, minkä kirkkojen johtoportaat ovat kirkolliskokouksissaan muokanneet omien mielihalujensa personoitumaksi ja asettaneet sen maailman ulkopuolelle ihmisten palvottavaksi ja paavien maailmanvaltaunelmien siunaajaksi.

”Pistis Sophiasta” siteeraamamme lauseen toinen kohta kuuluu: ”...mutta jos auringonvalo on maailman alapuolella (sisäpuolella), silloin lohikäärmeen luoma pimeys lepää harson tavoin auringon yllä ja pimeyden henki tulee yöllä savupilvenä maailmaan”. — Sanotaan, että Valkoisen Veljeskunnan taholta lähetetään apua aina kun henkinen valo on sammumaisillaan ja materialismin valta suurimmillaan. Tällainen oli maailman tilanne varsinkin Jeesuksen aikana ja se uudistui entistä täydellisempänä nykyajassa. Sekä Jeesus Kristuksen ansiosta että varsinkin Pekka Ervastissa tapahtuneessa kosmellis-henkisessä Logos-kokemuksessa henkinen auringonvalo tuli maailman sisäpuolelle ja samalla ihmiskuntaa lähelle. Ilmoitettiin uusi moraali, uudistettu Vuorisaarna, mikä on kirkollisen lohikäärmemoraalin täydellinen vastakohta. Jeesuksen tuoma Vuorisaarna saattoi vaikuttaa pääasiallisesti vain alkuseurakunnissa, sillä syntyvä valtiokirkko tukahutti sen. Mutta Pekka Ervast teki Vuorisaarnan uudelleen ymmärrettäväksi syventämällä ja selventämällä sen, joten

vallitseva lohikäärmeviisaus näyttäytyy siihen rinnastettuna todellisessa olemuksessaan ja koko mustuudessaan. Pekka Ervastin sanoman valossa näkyy ulkoinen pimeys. Kirkkojen sotajumala ei voi enää pitää tarkoituksiaan piilossa, sillä ainakin valistuneimmat ihmiset alkavat epäillä sellaisen jumalan "rakkautta". Lohikäärmeen luoma pimeys lepää harson tavoin auringon yllä, sillä vaikka epäily kohdistuukin kirkkojen valhejumalaan, niin sen todellista olemusta ei tunneta, ennen kuin tutustutaan maailmanuskonnon sanomaan. Muuten puuttuu vertauskohde. Mutta koska teosofisen liikkeen yhteydessä on tullut planeetallemme uusi luonnonvoima ja virittänyt maapallon uuteen vireeseen, niin tuo tullut voima vaikuttaa herättävästi suuriinkin joukkoihin niin, että lohikäärmeviisaus näkyy ainakin "savupilven" tavoin, ellei vielä aivan selvästi. H. P. Blavatskyn julistama teosofinen sanoma repi hajalle ummehtuneita käsityksiä ja antoi elämälle uuden sisällön: veljeyden. Hänen työnsä olikin maaperän muokkaamista maailmanuskonnolle, mikä sai muodon Pekka Ervastin elämäntyössä.

Muutaman vuosikymmenen aikana on tapahtunut sangen huomattava käänne länsimaisessa kulttuurissa ja suureksi osaksi koko ihmiskunnassa; tämä käänne ennustaa, että vallinnut ns. "päivä" on muuttumassa yöksi. Kansat ovat menettäneet uskonsa elämään, sillä yleinen sekasorto yhä laajenee. Kansat eivät rohkene katsoa valoisin mielin tulevaisuuteen, sillä atomisodan peikko vaanii jokaista. Maailmaa odottaa "yö", jos tilannetta katsotaan maailman

kannalta, mutta todellisuudessa eletään uuden päivän sarastuksessa, koska henkinen Logosvalo on tullut lähelle ihmiskuntaa. Elämme herättelevässä murroskaudessa. Ehkäpä suuret joukot alkavat vähitellen huomata palvelleensa pahaa henkeä jumalanaan.

Pistis Sophian edellä jo mainitun lauseen loppukohta on enteellinen: ”... jos aurinko vetää säteet itseensä, silloin maailma ei voi lohikäärmeen pimeyttä todellisessa muodossa kestää; muuten se häviäisi ja tykkänään perikatoon joutuisi”. Tässä viitataan selvästi maapallon kuolemanuhkaan, josta Pekka Ervast mainitsee kirjassaan ”Christosophia”. Siinä tahdotaan sanoa: tulee aika, jolloin lohikäärmeen pimeys näkyy **todellisessa muodossaan** ja silloin on vaara lähellä, ettei uutta uskontoa oteta vastaan kyllin vakavasti ja tehokkaasti. Jos näin käy, niin maapalloa uhkaa kuolema ja perikato. Tällainen vaara on esiintynyt pienemmässä suhteessa ennenkin, siitä syystä Atlantiskin aikoinaan hukkui, mutta lohikäärmevallan paisuessa ylimmilleen on **koko** ihmiskunnan elämä tullut kyseenalaiseksi. Pelastus on henkisessä auringonvalossa eli maailmanuskonnossa, miten se otetaan vastaan ja miten sitä yritetään elämässä toteuttaa.

— — —

Edellä kuvailemamme aineellistumisen ja henkisen heräämisen kaudet antavat havainnollisen käsityksen tiedon ja uskon suhteesta toisiinsa. Materialisoitunut kulttuuria elähyttää tieteellinen tieto, mikä vetää ihmisiä pois Jumalan yhteydestä; näin opettaa kokemus. Ulkoinen Jumala on tieto-opillinen päätel-

mä, millä ei ole mitään tekemistä uskon kanssa — kirkkojen väitteistä huolimatta. Se on jumaluusoppi-neitten mielikuvituksessa syntynyt ajatuskuva, mikä ei kykene nostamaan ihmistä synnin suosta.

Mutta uuden uskonnon syntyvaiheen aikana vaikuttaa usko niiden keskuudessa, jotka noudattavat saapuneen Opettajan sanomaa. Heille Jumala on tullut sisäiseksi voimaksi. — Tällainen aika on parhailaan käsillä: suuri maailmanuskonto on julistettu, joten planeettamme elää henkisesti katsoen uuden aamun sarastuksessa, vaikka ulkoisesti elämme pimeimmässä yössä.

Lisättäköön vielä, että käsityksessä: ”Tieto vie kadotukseen, usko yksin pelastaa” on kirkollisista vääristelyistä huolimatta syvällisempi tausta, sillä atomikausi on kieltämättä älyperäisen tietouden synnyttämä ja sehän uhkaa viedä ihmiskunnan kuolemaan. Nyt kaivataan pelastavaa uskoa Jumalaan ja ihmisyyteen.

— — —

Tarkastelkaamme vielä tiedon ja uskon suhdetta enemmän psykologiselta kannalta. Pekka Ervastilta saamme ainutlaatuisia opetuksia, joten yritämme niiden valossa syventyä kysymykseemme.

Tunnusomaisinta tiedolle on sen muuttuvaisuus. Niinpä tieteellinen tietous ei ole pohjimmiltaan ehdottoman varmaa. Uudet keksinnöt ja havainnot kaatavat yhä uudestaan entiset teorit ja käsitykset, joita ennen niiden kaatumista on pidetty ehdottomana totuutena. Niin ikään hyljätyt käsitykset saattavat

paranneltuina tulla uudelleen ”muotiin”, joten tiedon maailmassa tapahtuu ainaista mullistusta, siinä on katoavaisuuden ja kuoleman tuntua. Sama pitää paikkansa yliaistillisen tietouden suhteen: sekin on totta noin ”suurin piirtein”, mutta samalla alituisien erehdysten alaista yksityiskohdissaan. Onhan totta, että ihminen jälleensyntyy kerta toisensa jälkeen näkyväiseen maailmaan, mutta jos kysymme: mikä on ihminen, joka jälleensyntyy? niin saatamme buddhalaisten tavalla todeta, että **ihminen** jälleensyntyy toistaiseksi sangen harvoin. Ihmiset ovat useimmiten vain tapoja, tottumuksia ja taipumuksia, vaikka toiselta puolen syntyy myöskin todellisia ihmisiä, jotka ovat kokemustietä ratkaisseet elämän ja kuoleman salaisuudet.

Usko, tiedon vastakohta, ei saata olla näin hataraa. Usko on tavallaan tietämisen ulkopuolella, sillä se ei muutu väitteistämme, älymme ei voi tunkea sen salaisuuteen, se vain **on**. Pekka Ervastilta saamme oppia, että on kolme uskon tukipylvästä eli varmuutta: olemisen, siveellisyyden ja yksinäisyyden varmuudet. Ne ovat suhteissa korkeamman minämme manakseen, buddhiin ja aatmaan. Nuo varmuudet ovat aivan kuin verhon takana, korkeammassa minässämme, vaikkakin saatamme niitä ymmärtää.

Ensimmäinen uskon tukipylväs on olemisen varmuus: olemme olemassa. Tätä tosiasiaa emme voi kieltää ja jos kiellämmekin, niin kiellollamme juuri todistamme olevamme olemassa. Järkemme ei saata tunkeutua tämän olemisen salaisuuden ytimeen, sillä tuo ydin on Jumala meissä. Olemme olemassa, koska

olemme ”osia” Jumalasta, mutta emme voi nousta Jumalan yläpuolelle ja tietää miksi olemme olemassa. Mutta tavallinen logiikka sanoo niin paljon, että koska Jumala on maailmankaikkeuden olemassaolon syy, niin se ei voi lakata olemasta ja koska me olemme ”Jumalan kuvia”, emme mekään saata tajuntoina hävitä olemattomiin.

Kun kirkkouskontomme aikoinaan vainosi tieteellistä tutkimustyötä väittäen, että se, kuten aikoinaan gnostilainen tietouskin, vie kadotukseen ja vain usko kirkollisiin dogmeihin pelastaa, niin saatamme nähdä näissä väitteissä vääristyneen kuvan elämän tosiasioista. Itse lauseen takana piilee syvä totuus, mikä selvinnee Pekka Ervastin opetusten valossa. Miten tieto vie kadotukseen ja miten se vetää pois Jumalasta?

Voimme sanoa näin: korkeammassa minässämme elää olemisen varmuus, mutta persoonallisuudessamme elää samalla tiedon kaipuu, mikä synnyttää monenlaista tiedon etsintää. Niinpä tieteellinen tiedon etsintä on seuraus sieluissamme elävästä tiedon kaiPUusta, ja se voi tulla tutkimuksissaan aivan päinvastaisiin tuloksiin kuin hengessämme piilevä olemisen varmuus. Materialistinen tiede väittääkin, ettei ihmistä ole olemassa, on vain ruumis. Kun ruumis kuolee ja lahoaa, niin siihen loppuu ihmisen satu, sen olemassaolo lakkaa. Jos siis tiedon kaipuunamme ajamina suuntaamme kiintymyksemme maailmassa löytyvään suunnattomaan tietouden paljouteen, niin se hukuttaa meidät, vetää meidät pois siitä varmuudesta, että olemme, emmekä voi lakata olemasta,

koska olemme jumalia, eikä Jumala voi hävitä. Meidän on vain opittava elämään Jumalassa.

Toinen hengessämme piilevä varmuus on siveellinen varmuus. Syvällä tajuntamme kätköissä elää moraalin mittapuu: tajuamme väärän ja oikean, valheen ja totuuden, pahan ja hyvän... Sitä nimitetään toisinaan omaksitunnoksi. Siveellinen varmuus on salaisuus, minkä olemuksen perille emme saata järjessämme päästä, se vain **on** ja meidän on se sellaisenaan todettava ja tunnustettava.

Mutta persoonallisuudessamme elää lisäksi onnen kaipuu ja se synnyttää ulkoisessa maailmassa monenlaisia onnentydytyspyrkimyksiä: viattomista ilopaikoista rumimpiin elosteluluoliin asti. Alempaan onnen etsintään suuntautuva onnen kaipuu on siveellisen varmuuden vastakohta ja se vetää pois siveellisyydestä eli Jumalasta. Tästä syntyy omantunnon moite.

Kolmas uskon tukipylväs on yksinäisyyden varmuus: olemme hengessämme niin yksin Jumalamme kanssa, ettei mikään **olento** voi tulla meidän henkemme ja Jumalan väliin, koska sisäinen henkemme on tuo jumala. Mutta persoonallisuudessamme elää myös rakkauden kaipuu, mikä vuorostaan aikaansaa ja herättää enemmän tai vähemmän lemmenelämää sivuavan toisten rakkauden. Rakkauden kaipuamme ajamina saatamme upota etsimään ja pyytämään rakkautta toisilta ihmisiltä, joten Jumala unohtuu ja sen mukana varmuus, että olemme jumalia ja meidän tulee elää Jumalassa.

Hengessämme elää siis olemisen, siveellisyyden ja

yksinäisyyden varmuudet. Persoonallisuudessamme tiedon, onnen ja rakkauden kaipuut. Ulkoinen maailma tarjoaa meille tietoa, onnea ja rakkautta niiden alemmissa muodoissa. Miten näihin seikkoihin on suhtauduttava, jotta pysyisimme selvillä vesillä? Pitääkö meidän nakata järki penkin alle, kuten kirkot opettavat, ja lakata etsimästä tietoa? Onko meidän nujerrettava kaipuamme onneen ja paettava luostareihin tai luoliin? Onko meidän kuolettava kykymme rakastaa ja tultava koviksi ja kylmiksi?

Ratkaisu on siinä, että tartumme tietoisesti oman sielumme toimintaan ja suuntaamme tiedon kaipuamme **jumalallisen totuuden** etsintään, jotta meistä tulisi henkisen totuuden etsijöitä. Sanoohan Paavaliakin, että ihmisen henki tutkii Jumalan hengen syvyyksiä. Näin tehden opettelemme elämään Jumalassa, mietiskelemään Jumalan syvyyksiä. Henkisessä elämässä kerrotaan uskon heräävän ja niinpä jumalallisen totuuden etsintä tuo aikanaan olemisen varmuuden alas päivätajuntaan: meissä herää syvä päivätietoinen vakaumus, että olemme **henkiolentoja**. Vaikka ulkoinen maailma tulee luoksemme ja ryntää sisäämme kaikkien aistiemme kautta suunnattoman tiedon paljouden muodossa, niin se ei kykene vetämään mukaansa eikä hukuttamaan pyörteisiinsä. Tajuamme joka hetki olevamme kuolemattomia ja häviämättömiä henkiolentoja, jotka kuulumme Jumalan maailmaan ja näemme, että ulkoinen maailma kantaa tois-
taiseksi nimeä **mammona**.

Onnen kaipuun pulma selviää löytäessämme onnen siveellisessä elämässä. Vuorisaarnasta saamme sel-

laiset siveellisen elämän mittapuut, mitkä ovat sopu-
soinnussa siveellisen varmuutemme kanssa. Vuori-
saarnan ensimmäinen käsky opettaa: älä suutu, ole
hyvä ihminen. Onni on hyvyudessa, taidossa osata
olla hyvä. Toinen käsky opettaa: älä ole ajatuksissa-
sikaan epäpuhdas, ole puhdas. Onni on siveellisesti
puhtaassa elämässä. Kolmas käsky: älä vanho, ole
tosi ja rehellinen. Onni on totuudellisuudessa, rehel-
lisyydessä. Neljäs käsky: älä vastusta pahaa, rakenna
rauhaa maan päälle ihmisten keskuuteen. Onni on
rauhan rakentamisessa. — Siveellinen elämä sisäisen
rauhan ja onnen lähteenä vetää hengessämme olevan
siveellisen varmuuden päivätajuntaan, joten uskon-
elämä syvenee. Siitä tulee kallio, millä voi seisoa kai-
kissa elämän tarjoamissa onnenpyörteissä, joten
osaamme joka hetki elää Vuorisaarnan ihanne silmi-
emme edessä.

Rakkauden kaipuun ratkaisu on: älä odota rakka-
utta toisilta, vaan rakasta itse. Rakasta Jumalaa yli
kaiken ja lähimmäistäsi, toisia ihmisiä sillä rakkau-
della, jolla Kristus rakastaa meitä. Silloin uskon voi-
ma saattaa syventyä entisestään päivätajuiseksi suh-
teessa Kristusmaiseen rakkauteen: rakkaus odottaa
rakkaustekoja, aktiivista työtä jumalallisen rakkau-
den ilmentämiseksi maailmassa. **Uskon voima näkyy
teoissamme, työssä ihmisyyden puolesta.**

— — —

Lisättäköön vielä, että nykyinen viides rotu on
elänyt tiedon merkeissä ja siksi älykkyys ja sen seu-
ralainen oveluus ovat kunniassa. Mutta tuleva rotu
tulee elämään yhä enemmän uskon merkeissä, sillä ih-

miskunta kaipaa varmempaa pohjaa kuin mitä ainai-
sessa käymistilassa oleva tieto voi tarjota. Usko muut-
taa ulkoisenkin elämän, se ”siirtää vuoria”, kuten Jee-
sus mainitsee. Hallitseva väkivalta alkaa horjua nii-
den ihmisten uskon voimasta, jotka rakkaustekoihin
luottavat. Uusi rotu on jo aloitettu, sen syntysanat,
elämäntehtävä, moraalisi-filosofinen pohja on jo las-
kettu teosofisi-kristosofisessa elämänymmärryksessä.
Pekka Ervastin sanoilla: ”Itse asiassa teosofinen liike
valmistaa maaperää sille uudelle uskonnolle ja sivi-
sitykselle, joka on näkevä päivänvalon kuudennessa ala-
rodussa. Pohjois-Amerikassa tulee — emme tiedä
kuinka pitkän tai kuinka lyhyen ajan perästä —
esiintymään suuri Opettaja, joka perustaa uuden
maailmanuskonnon. Se uskonto muodostuu kuuden-
nen alarodun uskonnoksi ja siinä ja sen avulla kasva-
tetaan ihmissieluja sopiviksi jäseniksi uuteen juuri-
rotuun”. Nämä sanat Pekka Ervast lausui vuonna
1909. Pinnalta katsoen ne näyttävät olevan ristirii-
dassa sen opetuksen kanssa, että suuri maailman-
uskonto on jo alkanut. On muistettava, että henkinen
Opettaja peittää toisella kädellään sitä, mitä hän toi-
sella kädellään avaa. Sillä lausuessaan nuo sanat
vuonna 1909 hän puhui todellakin tulevista tapahtu-
mista, mutta tuo ”tuleva aika” sisältyy tällä hetkellä,
vuonna 1956 menneisyyteen. P. E:n mainitsema
suuri Opettaja on jo esiintynyt Pohjois-Amerikassa
ja hän oli Pekka Ervast itse. Vuonna 1933 hän mat-
kusti Kaliforniaan ja kirjoitti siellä kirjansa ”Suuri
seikkailu”. Kirjan hän nimenomaan mainitsi hahmoit-
televan tulevan uskonpuhdistuksen suuntaviivat. Us-

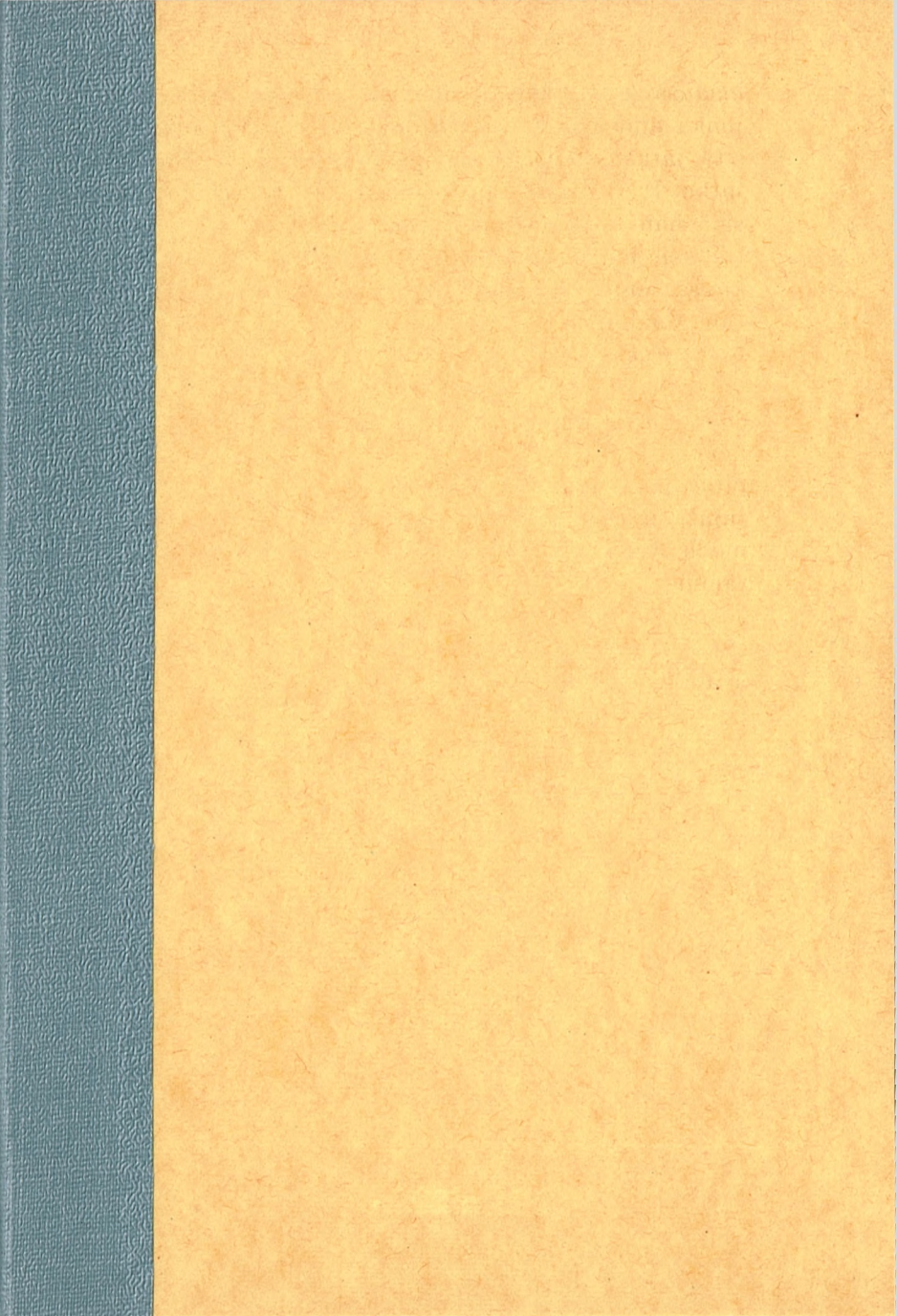
konpuhdistus on ratkaiseva vaihe sen todellisen uskon herättämiseksi, mikä tulee mullistamaan nykyisen väkivaltamoraalin ja nostamaan ihmisyyden kunniaansa. Pekka Ervastin laskemalle perustukselle on J. R. Hannula rakentanut opetuksissaan, kirjallisuudessaan kiinteästi käytännöllistetyn, Vuorisaarnaajohtoisen elämänoppaan, jonka neuvot soveltuvat mahdollisimman monipuolisesti ratkomaan kaikkia elämän pulmia.

Matkustaessaan Kaliforniaan Pekka Ervast mainitsi tarvitsevansa perspektiiviä, laajempia näköaloja, ts. hän oli Suomessa ollessaan aivan kuin liian lähellä meitä. Tällainen puhe oli kieltämättä peitettyä, sillä perspektiiviä tarvitsimme me — eikä hän. Olimme liian lähellä tapahtumien keskustaa, emmekä osanneet nähdä ”metsää puilta”. Emme osanneet nähdä **hänessä** sitä suurta Opettajaa, josta hän itse puhui pitkin työvuosiaan. Aloimme ymmärtää näitä kysymyksiä vasta J. R. Hannulan opetusten valossa. Niiden avulla ymmärrämme lisäksi, että tulevien — niin suurien kuin pienienkin — rotujen tehtävänä on käytännöllistyttää annetut opetukset. Se on yksilöiden, kansojen, rotujen ja koko ihmiskunnan tehtävä, sillä vain Kristusmoraalin käytäntöön saattaminen muuttaa ihmisen **ihmiseksi** ja luo maan päälle odotetun paratiisin.

— — —

Suuri Maailmanuskonto on siis julistettu ja julistajia on kaksi. Pekka Ervast on uskonnon varsinainen keskushenkilö, mutta hänen työtään jatkoi J. R. Hannula. Pekka Ervast sanoi itse vähää ennen kuole-

maansa, että hänen työnsä jäi kesken, mutta eräs, jonka nimeä P. E. ei tahtonut mainita, oli luvannut sitä jatkaa ja viedä sen päätökseen. J. R. Hannula jatkoi P. E:n työtä ja todellakin vei sen päätökseen, sillä hän esitti Pekka Ervastin siksi suureksi Opettajaksi, jonka tulosta P. E. itse puhui ja jota hän kuvasi suuren Maailmanuskonnon perustajaksi. Näin tuli Maailmanuskonto todellisuudeksi, koska uskonnon perustajakin tuli tunnustetuksi. Mitä olisi buddhalaisuus ilman Buddhaa, tai Kristinusko ilman Jeesusta? Ellei niiden perustajia olisi tunnustettu, olisi heidän opetuksensakin pelkkiä korulauseita. Sama pitää paikkansa Maailmanuskonnon suhteen: perustajat on tunnustettava, se tuo heidän opetuksensa meille velvoituksiksi ja ojennusnuoriksi, joten saamme heidän johdollaan ryhtyä työhön opetusten käytännöllistytymiseksi. Sillä suuren Maailmanuskonnon käytäntöön saattamisessa on aikamme avain.

Kristosofista kirjallisuutta:

Pekka Ervast:	Nid.	Sid.
Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa	200:—	—
Tietäjän Aarteisto I	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II	—	2500:—

J. R. Hannula:

Kristosofian Polulla	—	2000:—
Elämä Jumalassa	250:—	30:—

Martta Jalava:

Kasvatustyö	—	200:—
-------------------	---	-------

S. A. Kosonen:

Pekka Ervastin elämä	100:—	—
----------------------------	-------	---

Väinö Lehtonen:

Liitto	220:—	300:—
Kun aika on täyttynyt	200:—	280:—
Vanha ja uusi ihminen	300:—	380:—

Kirjat tilataan osoitteella: Neiti Alma Allinafemi,
Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Näistä asioista kertoo myös POHJOLAN VALO,
10 numeroa vuodessa, hinta 500:—.

Toimitus: Turku, Korkeavuorenkatu 2 C 31.

Hinta 200:-